

BÖSZÖRMÉNYI
GYULA

LÜZER RÁDIÓ, BUDAPEST!

A
KUTYAKÜTYÜ
HADMŰVELET

SZŐNYI GERGELY
RAJZAIVAL

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

**LÜZER
RÁDIO
BUDAPEST!**

III.

**A ..
KUTYAKÜTYÜ
HADMŰVELET**

Első adásnap, október 3., hétfő, 17^h 12', első bejelentkezés

KITT... A totál felszabadult Lúzer Rádió orbitális HALIHÓKA-MŐKÁVAL köszönti minden hallgató és nem-hallgató rajongóját! Na, mi a pálya odakinn, a nagyvilágban, haversrácok és -csajok? ...KATT

sssSRrrzziÚÚ [fél percen át] zzSSFrrioUU

KITT... Ez aztán az általános egyetértés: senki se mukkan egyetlen makkantásnyit sem! Oké, akkor majd én nyomatom nektek a sódert, ahogy szoktam, bár... Ha jobban belegondolok magam a témába, jelenleg nem nagyon van miről rizsázni.

Mint már tudjátok, csakis Sherlock Holmeshez mérhető nyomozómunkával sikerült felderítenem, Ki rejtőzik a Cápa név mögött. Kecsmegi **Döngető** Ödön nem más, mint az én Kissé tétova, de csúcsfej faterom főnökének, dr. Kecsmegi Szaniszlónak a zsirfejű fiacskája!

Ja!

Ő volt az, aki háborút indított a Lúzer Rádió ellen: a Dön-ci. Most persze, hogy már tudjuk, ki is ő valójában, és miféle

dísznóságokat követett el a családjával szemben, úgy hallgat, mint csumpitrotty a fűben.

Jobban is teszi, különben feldobom a faterjánál, az hót zihér!

Csóringer nővérkém viszont, akinek fran-

kón beigérem egy laza fejletépést, amiért összejött az ellenséggel (bár igaz, akkor még nem tudhatta, hogy **az**), Kezdem megsajnálni. Legutóbb ma reggel ütköztem vele a közlekedőben, és mondhatom, rendesen meg volt rogyganva. Épp a klotyeszről slisszant kifelé, hogy lehetőleg észrevétlen a szobája felé inaljon, mikor elébe toppantam.

– Nem! – sikkantotta azonnal, sápadtabbra válva, mint az általa annyira imádott sziporkavámpírok egész serege.

– Mit nem? – hökkentem meg én, hisz egyetlen szót se szóltam hozzá, sőt, bele se rúgtam, pedig totál megérdemelné.

– Nem akarom – hadarta. – Nem tudom. Húzzál már előlem!

Szóval Monyó nem **akarja** és nem **tudja**. Aha! Persze azt, hogy **mit** nem akar és nem tud, arról haloványlila segédfigyencenem sincs. Azt hiszem, egyszerűen gyötri a lelki furdancs, mert Döngető, akibe belezúgott, tényleg baromi randa módon kihasználta az én zombirajongó nővérkém legtitkosabb érzeményeit.

Hát igen, ilyen a szerelem!

Én, aki vagyok, Mark, a riporterkirály, ezúton jelentem be, hogy a jövőben soha nem szándékozom szerelembe pottyanni!

Minek az? Csak a baj volna vele, hisz zizzentté tenne, és elvonná az ember (jelen esetben a Nyócker legszuperebb rádiósa, azaz én!) figyelmét minden más, sokkal fontosabb dologról.

Hát nem?

Hát del!

Jut eszembe: Csitri, ha hallgatod az adást, akkor most a Lúzer Rádió teljes csapatának (úgy mint Slambuc hirigmester, Kukesz tata, a Nyócker bölcse és Kartács **Uncsiteső** Tomi) nevében Kívánunk neked vigyorgós napot. Hogy miért? Hát... Csak úgy! Mivel gőzünk sincs, hogy a szüli- vagy a nénapod mikor van, ezért kénytelenek vagyunk **csak úgy**, vaktában Kívánni ilyesmit. Egyben felajánlunk egy különleges sütizést valamelyik menő környékbeli cukrászdában, ha van kedved a Lúzerekkel lógni.

Jó, persze tudom, hogy a Hármak csoportja, aminek te is tagja vagy, fogadalmat tett, miszerint sem együtt, sem külön-külön, sem nyilvánosan, sem titokban nem találkozik egyikünkkel sem, mert attól elveszne a Lúzer Rádió varázsa. Ám ha mégis...

Na mindegy!

El kell még mondanom, hogy az én meglehetősen apró, ám annál idegesítőbb húgocskám (Monyóval ellentétben) ma reggel még a szokásosnál is jobban fel volt pörögve. Mint tudjátok, együtt szoktunk tépni a közös sulinkba, a Deák Diákba, ami csak egy laza sétára gubbaszt a családi keconktól. Ahogy ma reggel arrafelé slattyogunk, egyszer csak Pet azt mondja nekem, hogy:

- Te is jössz szombaton a meseestre, Majcsi?

- Nem vagyok Majcsi! Ha még egyszer így szólítasz, főleg mások előtt, a Holdig rúglak.

- Szóval jössz vagy nem? - vigyorgott fel rám kajánul a töpszli.

- A nyugger hentes és mészároshoz?

- A' Elemér bácsihoz. Azt ígérte, hogy csuda varázssos és bű-
vös meséket fog mondani, tele sikoltozó királylányokkal, tűzoká-
dó sárkányokkal meg olyan hercegekkel, akiket még Monyó is
lájkolna, pedig neki a fiúk terén nagyon fura az ízlése.

Erre muszáj volt felröhögnöm.

- Ugyan mit tudsz te a fiúkról, csipisz?

- Én, Majcsikám, mindent, amit tudni kell - jelentette ki Pet
magabiztosan.

- Vagyis?

- Vagyis azt, hogy egytől egyig hülyék. Főleg a Plumek Kristóf.

Aha! Szóval az én aprólék családi tartozékom máris bebasizott,
pedig még alig első. A románc azonban nem indulhatott túl jól,
mert az a szegény Plumek Kristóf (legyen akárki), rögvést „hülyé-
vé” lett minősítve, természetesen minden más hímnemű kétlábúval
együtt.

Közöltem Pettel, hogy a szombati esketemesketét sajna ki kell
hagynom, mivel allergiás vagyok a királylánysikolyra. Persze va-
lójában arról van szó, hogy Slambuccal akkorra már levajztuk...

Hoppá, jut eszembe, a Slambuc! Hány óra van?

Bocs, de tépek. Talim van a spanommal, aki már legalább fél
órája vár rám az elfelejtett imakéróban! ...KATT

Első adásnap, október 3., hétfő, 22^h 15', második bejelentkezés

KITT... Eszelősen sűrű délutánom és estém volt, az tuti.

Slambuccal az imakéróban ütköztünk. Azért ott, mert egyrészt semmi szükségünk nem volt holmi kószán kagylózó fülekre, másrészt mert tudtuk, hogy Kukesz tata nem lesz otthon. A vén szabadságharcos valahol a kerületben bókászott, mint minden délután, hogy becserkésze kedvenc konténereit, melyek tartalma neki a túlélést jelenti. Azt is tudtuk, hogy még hosszú órákig nem téved vissza az imakéróba, mivel mostanság a szemfüles zsaruk miatt a kukázás mint munka igencsak nehézkessé vált.

Slambuc és én már épp elhelyezkedtünk az egérrágtá matracon, mikor Kartács **Uncsitesó** Tomi is beállított.

– Északkeleti szél, 87%-os páratartalom, csapadék nincs, de csupán plusz egy fok a hőmérséklet – jelentette be Zsindelyék megtűrt rokona. – Minden jel arra mutat, Kérlek, hogy közeleg a tél.

– Nem mondom, öcsisajt! – játszotta a döbbsenget Slambuc.
– Októberben tél? Ebből még világszenzáció is lehet, ha nem vigyázol!

- Felőlem nyugodtan gúnyolódhatsz, Kérlek, de akkor is tény, hogy ez bizony nagyon Komoly feladatokat ró ránk. Az öreg...

- Ugyan már, még bőven ráérünk kipucolni a cipőinket - vág-
tam a szavába, csak hogy tovább húzzam az idegeit. - Az a
nagy szakállú, puttonyos fazon majd csak Két hónap múlva ese-
dékes.

- Nem rá gondoltam, Kérlek - sóhajtott Uncsitesó, úgy me-
resztve rám ezerdioptriás tekintetét, mintha azt számolgatná,
vajon mennyit hülyültem, mióta utoljára látott. - A tél közeledté-
nek emlegetésével arra próbáltam célozni, hogy közös barátunk,
Kukesz tata hamarosan nagy bajban lesz, ha nem találunk ki va-
lamit.

- Bajban? – néztünk össze Slambuccal értetlenül.

- A hőmérséklet! – próbált segíteni Tomi. – Ha így megy tovább, hamarosan fagyni fog.

Slambuc és én ismét egymásra néztünk, ám most már egyikünknek sem volt kedve röhögni.

- Az, hogy ebben a régi és lakatlan templomban meghúzhatja magát – folytatta Uncsitésó –, nyáron tökéletes megoldás, Kérlek, feltéve, ha a környező házak lakói nem jelentik fel.

Tudtuk, hogy ez komoly veszély. A kényelmes, meleg lakásaikban ücsörgő „jó állampolgárok”, akik közül sokan nagyobb álszentek, mint a vasudvardi Szarumán, tényleg bármikor felnyomhatják az öreget. Az első tuti, hogy Olga nyanyus volna, aki lazán nyerné a fedett pályás besúgás világbajnokságát.

- Akkor most... – vonta fel mindkét vállát tétován Slambuc –, mi legyen? A hideg jön, azt nem lehet félúton lecsapni.

- Arról pedig szó sem lehet, hogy valamelyikünk befogadja az öreget – szólaltam meg én is. – Ahhoz túl zajos.

- És túl szagos – bólintott Slambuc, aki minden körülmények között az igazság tántoríthatatlan híve.

- Ezzel, Kérlek, természetesen én is tisztában vagyok – közölte Tomi, már megint abban a tudálékos hangnemben, amittől mindig olthatatlan vágyat érzek, hogy bemossak neki egyet.

- Akkor nyögjed már kifelé magadból, Kiccsávó, a megoldást! – hördült fel Slambuc. – Mert látom ám a burádon, hogy ottan van az a fejedben, csak megszorult, vagy mi!

- Az egyetlen ésszerű cselekedet, Kérlek, amit végrehajthattunk, nem más, mint hogy feltűtjük az imaké... Akarom mondani, a templomot.

- Az egészet?!

– Dehogy, Kérlek! Természetesen csak egyetlen helyiséget. Ehhez azonban energiára van szükségünk.

– Kályha! – mondtam. – A házunk padlásán láttam is egy olyan régi, öntöttvas szörnyeteget...

– A kályha nem jó – rázta a fejét Uncsitésó. – Tűzveszélyes és ráadásul füstöt is termel, amit a környező házak lakói azonnal észrevennének.

– Atom? – próbálkozott Slambuc, ám mikor látta, hogy mindketten értetlenül nézünk rá, háborogni kezdett: – Mér', én láttam a tévében olyat, hogy egy ekkorka darab úrlábiummal sitty-sutty delejt csináltak a paksamétiak, vagy kik.

– Uránium és paksiak – sóhajtott Tomika. Én viszont a homlokomra csaptam.

– Ez az: áramra van szükségünk!

– És mégis honnan, Kérlek? A templomot rég lekötötték a városi vezetékrendszerrel.

– Ezt csak bízzatok ide, Kiccsávók! – vigyorodott el hirtelen Slambuc. – Ha a villanyos főmadzag megcsapolásáról van szó, a Nyóckerben Csomós Pityu az ász. Szerintetek a Koszorú utcában mitől ég a pilács azokban a kéglikben is, ahol hivatalosan már rég kikapcsolták a delejt? Mert a Csomós arra járt, azért! Mit gondoltok, nélküle hány olyan csóringer család ülne most sötétben, amelyik nem tudta fizetni a számlát?

– Hát... Mondjuk Kettő? – tippeltem.

– Világválság van, apóca, ez meg itt a Nyócker, úgyhogy lazán szorozd be hússzal – öklözött a vállamba sokat tapasztalt spanom. – Mégis minden Kéróban megy a tévé, zizeg a hajsütővas, és pityerész a pécé, mert a Csomós Pityu a csavarhúzójával még a téglafalból is képes áramot fakasztani. Na lássátok, ez is

Ki lesz buherálva okosba! Most már csak egy olyan elektronys kályhát kell valahonnan újitanunk, és a tata sose fagy meg!

Miután ezt a válságot is pikk-pakk megoldottuk, mindhárman húztunk haza, ahol szerető család, meleg vacsora és persze le-
kekörmölés várt ránk.

Most viszont... Hát igen. Szóval most, ahogy itt ülök a Volna-K előtt, azért mégiscsak elgondolkodom egy kicsit. A padlásablakon át pont rálátok az imakéróra. Böhom nagy, rideg árnyék az éjszakában. Vagyis annak látszik, de én tudom, hogy él benne egy öregember, akinek nincs otthona... Aki olyan magányos, mint egy hajóról kidobott pillepalack az óceán közepén... Aki valaha kisiú, fiatal férfi, talán férj és apa is volt. Most meg attól kell félnie, hogy feljelentik vagy megfagy...

Tudjátok, néha ez a világ baromi trotty tud ám lenni! ...KATT

Második adásnap,

október 4., kedd, 6^h 21',

első bejelentkezés

KITT... **ÁÁÁááhhuummm.** Bocsesz, hogy köszönés helyett cafrangosra ásítom a fületek, drága Lúzer-rajongók, de iszonyú korán van. Nekem mégis muszáj volt felkígyóznom a padlásra, kihasználva, hogy a családom tagjai az utolsó álommorzsáikon csámcsognak, mert...

ÁÁÁááhhuummm. Na, már megint. Alig várom, hogy beérjek a suliba, és az első órán a padra hajtsam a fejemet, hozzásznyókálva egy keveset ahhoz, amit az éjjel sikerült aludnom. Erre most jó esélyem van, mivel ma elsőként Kotormán tanár úr próbál okosítani minket...

1. aki kicsitsenem szigorú tanerő, szóval igyekszik **nem** észrevenni, ha néhányan az osztályból átmegyünk hortyogóba,
2. ráadásul matekóra lesz, ami totál ideális a szenderegésre, mivel annál álmosítóbb, zsongítóbb, unalmasabb dolgot el sem tudok képzelni, mint mikor Kotormán tanerő képleteket darál.

Áááhm... Miért is jöttem fel a padlásra?

Ja, persze, megvan! A Monyó!

Monyó síkideg. Egyelőre nem ordítózás, bokánrúgós, hajtépős módon az. Inkább úgy, mint valami csendes őrült, aki bármelyik pillanatban kitörhet, hogy aztán megállíthatatlanul ordítózson, bokákat rugdosson, és hol a saját, hol meg más haját tépje.

Most azonban nagyon-nagyon hallgatatag, Komor és „teperszi-tyós”. Annyira az, hogy tegnap este még anya is kiszúrta a dolgot.

– Muti csak a homlokodat, Kiscsaj! – tapizta le a nővéremet, mikor összeakadt vele a konyhában. Azaz tapizta volna, ám agyhiányos nővérkém elhátrált előle, majd valami olyasmit motyogott, hogy...

– Haggyámálógvaanyú! – és tűzött vissza a szobájába.

Ezen nekem rendesen el kellett merengennem, mert eme rettenetes esetnek egyre elkeseredettebb egyede lett eme eleventele-
nekre gerjedve kerge, elfeketedett emberke.

Lényegalényeg: Monyó tényleg, de tuti frankón kiborult a Cápa, azaz **Döngető** Dönci miatt. Annyira, hogy félek, a végén még valami örülséget csinál. Pöle elfelejti magát reggel kisminkelni, ami nála a teljes összeomlás pattanásos jele volna. Vagy – ami még ennél is iszonyúbb! – kisminkelné magát, ám dark helyett plázacicának (ami aztán tényleg a totális vég).

Lehet, hogy beszélnem kéne vele? Elvégre a családban én vagyok az egyetlen, aki tudja, hogy mi bántja őt.

Áááhhuuummm... Na jó, nem bírok tovább ébren maradni, úgyhogy húzok a suliba! ...KATT

Második adásnap, október 4., kedd, 19^h 41', második bejelentkezés

KITT... Most aztán tényleg van miről beszámolnia a Lúzer Rádió-nak, Kiscsókák, úgyhogy kagylózzatok ezerrel. Füleik kipucolva, hallójáratok élesítve? Akkor jöhet a mehet!

Szóóóóval az van – vagyis **volt**, úgy köbő két órája –, hogy az elfelejtett templom belső termeiben, ahol Kukesz tata ideiglenes otthona eregeti gyanús illatait, hatalmas vita zajlott. Résztvevők: Slambuc, Kartács **Uncsitesó** Tomi, Kukesz őfőméltósága és én. A kérdés pedig, amin akkorát balhéztunk, hogy az imakérő falai szinte beleroppantak (de legalábbis néhány cserép tutira arrébb ficcent), így hangzott:

– Vajon tud-e Kecsmegi **Döngető** Ödön apja, azaz dr. Kecsmegi Szaniszló mindarról, amiben a fiacskája sántikál, különös tekintettel a Lúzer Rádió és a KuKec család ellen elkövetett disznóságokra?

Naná, hogy minden jelenlévőnek megvolt a saját véleménye. Előszörként Uncsitesó kért szót.

- Nekem, Kérlek, meggyőződésem, hogy a mélyen tisztelt Kecsmegi úr, aki a kerület, sőt, nyugodtan kijelenthetjük, hogy az egész főváros nagyra becsült, köztisztületben álló polgára, úgy is, mint állatszépészeti szakember és családfő, bizonyára az égarda világon semmit se sejt mindarról, amit egyszülött gyermeke, született Kecsmegi Ödön, alias Cápá az utóbbi hónapokban a Lúzer Rádió és annak tulajdonosa, Kukec Marcel, alias Mark családja ellen elkövetett – mondta Tomika, méghozzá frankón egy szuszra.

Csak néztük őt egy darabig, arra várva, hogy hátha elájul az oxigénhiánytól, esetleg elemet cserél magában, vagy valami. Ő ezer dioptria csillanásával viszonzta bamba pislogásunkat, majd Kissé zavartan megkérdezte:

- Talán nem fejeztem ki magam elég világosan, Kérlek, mert ha nem...

- Semmi gáz, minden franyesz! – sikoltott közbe Slambuc, attól tartva, hogy Uncsitésó esetleg még részletesebb fejtegetésbe kezd. – Lazítsál, Kiccsávó, most én nyomom a vakert.

És nyomta.

- Szerintem meg az a pálya, hogy a Cápagirnyó tutira egyszálbél csóka, aki sötétben dekkoló nagytesó nélkül hót zihér, hogy nem volna ilyen penge. Szóval ide a rozsdás bököt, haversrácok, bele a szügyembe, de tíz centi mélyen ám, ha igazából nem a faterja, az a doktor Szafaládé kavarja a trutymót a háttérből, mint keresztapa a maffiásoknál! Vágjátok már? Döngető simán Kispályás gyógyegér, aki a ropit is csak nekifutásból tudná kettétörni, az öregje viszont helyi gengszterguru lehet, aki takarásból keni-vágja itt a dógokat!

A hallgatóság értőn biccentett, majd minden szempár rám szegeződött.

- Hát - kezdtem bele a véleményem kifejtésébe -, szóval én... Ha jól belegondolok... Persze azt is figyelembe véve... És akkor még ott van a... De mégis talán... Igen, azt hiszem, hogy esetleg...

- Szóval haloványlila lepkepukid se nincsen a dologról, kiccsávó, mi? - vert hátba röhögve Slambuc.

- Valójában... Izé... Nincs.

Ezután Kukesz tata emelkedett szólásra, bár csak

képletesen, mivel közben mindvégig a matracán hevert.

- Úgy van kitájolva az okossága a dógok csizíjójának, édes-séges gyermekeim nekemnek itten a világnak vége előtt néhány keserves percenéssel, hogy az élet sója a dógoknak veleje, viszont a legjobb mégiscsak a lekváros derelye, mer' asztat lecsusszantani a szőrös torok is bírja, ha van neki elég csuszamlós nyálja. Így tehát lehet itten öklöződnyi balra, meg püfölődnyi jobbra, de már a nagy csillagleső, az a Koperfild Kolumbusz is megmondta régen, hogy a föld, az pörög, vagy mozog, vagy mi. Ez pediglen különösképp igaz, mikor az embernek gyereke többet ficcent a kövidinkából, mint aztat az ildomossága megengedné nekije, úgy-hogy ne mondjátok nekem, hogy té, meg aztat se ne, hogy tova,

mer' eccer majd nektek is belefellegzik a derűtökbe a ború, oszt akkor már sefelese-selefelesel... vagyis eselefel... felesefel... Vagy valami ilyesmi!

Na, ezt a beszédet aztán tényleg meg kellett tapsolnunk. Igaz, egyetlen mukkot se értettünk a Nyócker bölcsének csuszamlós szavakkal előadott mondandójából, sőt, azt se tudtuk meg, mi a véleménye a Kecsmegi-ügyben, de mégis... Valahogy muszáj volt tapsolni, és kész.

Köztünk szólva, én továbbra is biztos vagyok benne, hogy apa főnöke semmit sem tud a fiacskája bűnös kis titkairól. És ha a Cápa betartja a tűzszünetet, ez így is marad! Értve vagyok?!
...KATT

Harmadik adásnap,

október 5., szerda, 16^h 33',
első bejelentkezés

KITT... Az imént nagyon furcsa élményben volt részem. Mindjárt elmondom, de előbb lássuk sorjában az eseményeket.

Ma korán sikerült elszabadulnom a suliból, mivel a tanerőknek valami megbeszélésük van. Ráadásul anya a kapuban várt ránk, és nyomban leakasztotta rólam az én folyton nyüzsgő koloncomat, Petet, akit így ma nem kellett hazáig kísérenem.

– A húgoddal moziba megyünk.

– Moziba? – döbbsentem meg. – Nélkülem? Hétköznapi?

– A család lányaira is ráfér néha egy kis lazítás, nem?

– És Monyó?

– Vele mostanában nagyon nehéz kapcsolatot teremteni – sóhajtott anya, akkora párafelhőt fújva, ami majd a fél utcát betértette. – Talán szerelmes, vagy már túl is van rajta, nem tudom, de az biztos, hogy rettentő kiállhatatlan.

Mindig az! – gondoltam, majd elbúcsúzva a család női részlegének kétharmadától, tűztem haza. Az volt a tervem, hogy

gyorsan bekapok néhány falatot, s aztán már Kigyózok is fel a padlásra, ám ekkor... Hú, még most is kiráz a hideg!

Épp a Konyhából léptem elő, nyomomban a vadul csaholó Csumpival, akit egy falat szárazkolbásszal sikerült hisztérikus állapotba hoznom, mikor szemközt találtam magam Monyóval. Mivel hazaérkezésemkor a la-

kásban süket csönd fogadott, hisz apa még a melóban kornyadozott, anyáék meg – mint mondtam – moziztak, ezért azt hittem, tök egyedül vagyok.

Tévedtem. Monyó a nagyszoba küszöbén állt, és engem nézett. Sőt, nem egyszerűen csak nézett, de... Hogy is mondjam? NÉÉÉZEEEE! Vágjátok?

Szóóóval abban a pillanatban olyan volt az én agyhalott nővérem tekintete, mint valami csúcsmínőségű, gyémántfejes Black & Decker turbófúró, amit egyenesen a homlokomnak szegez. Frankón mondom: tényleg a hideg rázott tőle! Megtorpantam, lemerevedtem (Csumpinak végre sikerült elcsennie a kolbászt), és vártam, hogy mi lesz.

Ez lett:

- Mit bámulsz? – Kérdezte Monyó síri hangon.
- Nem bámulok.
- De bámulsz.
- Jó, akkor bámulok. Közöd?

Monyó tétovázott, s ez egyáltalán nem vallott rá. Végül a vállát az ajtófélfának vetette, a két karját összefonta, és tovább NÉÉÉZEEEETT.

– Most **te** bámulsz! – állapítottam meg.

– Nem bámulok.

– De igen, bámulsz.

– Rendben, akkor bámulok.

– Mit bámulsz?

– Az én áruló öcsikémet, azt bámulom!

Na, ettől tényleg kiakadtam, mivel lövésem sem volt, hogy **kit** vagy **mit** árultam el. És egyáltalán: mikor, milyen körülmények között és hogyan történt meg az, ami meg sem történt? Magamban szépen csokorba szedtem a kételyeimet, majd feltettem a lényegre törő kérdést:

– He?!

Monyó sötét tekintetében indulatos láng lobbant. Mikor ilyesmit látok a szemében, hajlamos vagyok elhinni, hogy tényleg kapcsolatban áll az alvilág teremtményeivel. Legalábbis néhány érettebb kipárolgású zombival biztosan.

– Nyögd ki végre, ha valami bajod van velem! – mondtam, magam is összefonva mellkasom előtt a két karomat. Úgy álltunk ott egymással szemben, mint a westernfilmek hősei. Én, a bátor seriff, Monyó meg a leharcolt gonosztevő, aki már olvasta a forgatókönyvet, ezért jól tudja, hogy a városkában található egyetlen koporsóba végül őt fektetik majd be.

Ja, és persze Csumpi volt a döbbenettől néma tömeg, aki akkor épp egy kolbászvégen rágódott.

Hullaimádó nővérkém tüzelt először:

– Tönkretetted életem első, végzetes, igaz szerelmét.

– Hogymivan?! – nyögtem.

– Tudhatnád, te tökfej, hogy a tizenéves lányok lelki fejlődésének legfontosabb mozzanata az első szerelem – eresztett el Monyó egy egész sorozatot, ám a fegyvere még mindig nem ürült ki. – És ha ez az első szerelem tragikus véget ér, az a szóban forgó leány egész életére kihat, örökre tönkretéve benne a szeretetre való képességet.

Azonnal vágtam, hogy Monyó szobája félhomályában egész idáig valami **Hogyan legyünk kevésbé zakkant tinilányok 10 lépésben?** típusú pszichomaszlagot olvasgathatott, abból szíva magába ezt az agykurkászrizsát.

– Szerinted **én** tehetek arról, hogy a Cá... Hogy Döme megvezetett és kihasznált? – Kapcsoltam. – Eddig se voltál komplett, nővérkém, de most...

– Ha nem buktatod le előttem, akkor talán még mindig... – vágott a szavamba. – Akkor ma is... Még most is lángolva és forrón...

– Hazudozhatna neked? – Kérdeztem csendesen. Azt akartam, hogy a hangom gúnyos legyen, de furamód inkább sajnálkozóra sikerült. S ha már így alakult, előreléptem és széttártam a karom. – Szegény Monyó, te olyan sötét vagy, mint bűvész cilindereben a csukott száju nyuszika szuvas foglika napfogyatkozásakor, de semmi baj, mert én így szoktalak meg. Azt viszont, hogy totál gáz a szerelmi életed, nem vered rám! Örülj inkább, hogy lekoptattam rólad a Cá... Azt az izomsurmót. Szerintem – s amit ekkor mondtam, higgýétek el, nehezebben jött ki a számon, mintha egy drótkéfét kellett volna felöklendeznem – te jobbat érdemelsz, mint az a Kecsmegi gyerek.

Ezután olyasmi történt, amire végképp nem számítottam!

Először is Monyó elbőgte magát. Mondjuk, ez még nem lepett meg. Halk, vinnyogó hangokat, majd egyre zajosabb csuklásokat mutatott be, amitől Csuppinak nyomban a gardróbba kellett menekülnie, a nagyszobában álló volier felől pedig ideges szárnycsapkodás hallatszott.

Ezután az én nekikeseredett nővérkém hirtelen elindult felém, a két karját totál úgy nyújtva előre, mint valami agyevő zombi. A szobámba akartam menekülni, de esélyem sem volt. A vinnyogó, taknyos orrú, megfolyt szemfestékű csaj három gyors lépéssel nálam ter-

mett, s mielőtt sikolthattam volna, már át is ölelt, olyan szorosan, hogy jogos tiltakozásomat csupán egyetlen halk hörgéssel tudtam kifejezni.

- Te akkora... olyan nagy... édes... zabálnivaló barom vagy, Majcsika!

S aztán így álltunk vagy öt iszonyú percen át. Monyó rám dőlve, körbefonva és szemnedveivel feketére áztatva a pólómat, én meg fuldokolva, kapálózva és bambán, mint akinek már tényleg felzabálták az agyvelejét.

Azt hiszem, erre a borzongató élményre most jól fog esni némi csoki. ...KATT

Harmadik adásnap,

október 5., szerda, 20^h 04',
második bejelentkezés

KITT... Csövi mindenkinek, itt a Lúzer Rádió dübörög. Illetve nem is annyira dübörög, mint inkább hadonász és bosszúsan sziszeg, mivel néhány szemtelen galamb a fázósabb fajtából ma úgy döntött, hogy a Volna-K közvetlen környezetében szándékozik tölteni az éjszakát. Már legalább fél órája itt vagyok, de csak most sikerült a készülék közelébe kerülnöm. Ezek a szürke kis szemétládák ráültek a készülék tetejére, meg bele a fotelbe, a kisasztal állólámpájának burájába, és néhány polcot is kisajátítottak

maguknak. Nem elég, hogy csőrccsapásokkal és hirtelen fel-, majd leszállásokkal riogatnak, de ráadásul a tollas hátsójuk mindent telepotyogtat, szóval...

Eridj már innen, ne csipkedd a hajamat!

Azt hiszem, a galambrohamnak kettős oka van. Egyrészt a Volna-K-ban akkor is zümmög némi áram, mikor kikapcsolom. Ilyenkor tök olyan, mint a kandalló előtt szunyókáló nagyapó, aki a biztonság kedvéért halk horkantásokkal jelzi, hogy egyelőre még senki ne hívja a temetkezési vállalkozót. S miközben ezt teszi (mármint a Volna-K, nem a nagyapó!), kockatestéből halovány langymeleg árad, amit persze a galambok nagyon is csipáznak, mivel odakinn napról napra egyre hidegebb van.

Másrészt mióta feljárom ide, szinte mindig hozok magammal valami nasit. Most mééér'? A kemény rádiósmunkától megéhezik ám az ember!

Hát nem?

Hát de!

Szóóóóval mindig van nálam **ezmegaz**. Hol néhány csoki, mandulás-nugátos keksz, nápolyi, hol meg chips, sulilátott uzsicso-mag-maradék vagy egyéb fincsiség, ami a fejlődő riporternek kell. És persze az is előfordul, hogy nem falok fel mindent, hisz az ember gyomra sem káptalan... Vagy hogy is szokták ezt mondani.

Lényegelőnyeg: a galambok rákattantak a kajamaradékom-ra. Én persze kicsit sem irigylem tőlük; flamózzanak csak kedvükre, ha van mit. Ám az már mégiscsak túlzás, ha a fotelemben se akarnak beengedni.

Egyébként ma semmi izgi nem történt. Apa szokás szerint lepukkanva ért haza a melóból, savanyú ábrázattal panaszolva, hogy már megint nem akadt semmi dolga, csak...

- Ültem a rendelőben, és hallgattam Gréta csámcsogását. Gyerekek, hogy az én borzadály nagy asszisztensem mennyit bír enni, az megérne egy állatorvosi tanulmányt!

- Állatorvosit?! - ráncolt homlokot irodalmár anyánk, akinek a pontatlan fogalmazás kellemetlen viszketést, sőt, olykor szúró fájdalmat okoz.

- Úgy értem, orvosit, persze, **ember**orvosit - javította ki magát enyhe pírral jó atyánk. - Gréta ugyanis csak eszik és eszik és...

- Eszik! - tippelt Monyó, akinek valahogy visszatért az életkedve.

- Valóban! Én meg közben kis tornyocskákat építék az injekciós tűk és féreghajtó pirulák dobozaiból, hogy aztán egyetlen pöccintéssel romba döntsem őket.

Hiába, aki állatorvosnak született, annak igenis szüksége van olykor néhány beteg példányra, különben mélységes **teperszityóba** merül.

Hallod, te szárnyas pocok, kotródj a polcomról, különben...

ZZzssúúúppppBANGkhrrrrasssssCSattreccs! ...KATT

ZzsssfhúzzZ [12 másodperccel később] híííjsssssSS

KITT... Bocsesz, csak akadt itt némi fennforgás, ugyanis...

Te ne kurrogi nekem, mert olyat rád verek, hogy még a tojód tolla is kihullik, hallod?!

Szóval jött itt ez a madár, ráült a polcra, én meg el akartam hessentení, mire egyenesen a képembe mászott. Amint hallhattatok, volt némi hadonászás, csapkodás, meg hasonlók. Végül aztán sikerült felkergetnem őt a tetőgerendára, ám közben levertem ezt az öt mázsa francetekerte papírt, dossziét és könyvet, amit még a Volna-K előző gazdája halmozott fel. Persze már rég át kellett volna néznem az egész kupit, de eddig...

Jé, ez mi?

Úgy néz ki, mint egy könyv, de... A polc legmélyén volt. Nagyon öreg, kemény fedelű, bőrkötéses cucc. A gerince bordázott. Semmi sincs ráírva. Lássuk csak...!

Zárva van! Erős fémpánt fogja össze a borítókat, és itt... Igen, itt a kulcslyuk.

Kulcs viszont sehol.

Egy **zárható** könyv! Mindjárt berosálok! Nekem ezt ki kell... Muszáj kinyitnom!

Rácsörgök Slambucra: ha valaki tudja, hogy kell bejutni olyan helyekre, ahova egyértelműen NEM akarják beengedni az embert, akkor az tuti ő. ...KATT

Harmadik adásnap,

október 5., szerda, 21^h 44',
harmadik bejelentkezés

KITT... Üdvicsek! Csak szólni akartam, hogy a könyv, amit találtam, kinyílt. Slambuc épp az imakérőba tartott, hátán egy bazi nagy kartondobozzal, mikor rácsörögtem.

– Namivan? – zihált ki a telómból.

– Egy zár.

– És?

– Csukva van.

– Az nem frankó.

– De nem ám!

– Ki kéne nyitni?

– Még vili. Ki tudod?

– Az hót zíher!

– Mikor tudunk ütközni?

- Épp az imakéróba vonszolom be a szervezetemet.
- Az királyzsír! Akkor én is mindjárt ott leszek.
- Frankó! De várjál csak!
- Igen?
- Ki a rák vagy te, kiccsávó?

Ez van: Slambucnak akkora a szíve, hogy bár lövése sem volt, kívül beszél, mégis vakon megígérte, hogy segít feltörni a zárat. Bár az is lehet, hogy simán csak a zárbuherálás az, amire gerjed. Na, mindegy.

A papírdobozban egyébként vagy ötven méter nagy ellenállású, szigetelt vezeték és néhány vaskampó lapult.

- Ez meg mi a radai rosseb? - érdeklődött mélán Kukesz tata.

- Ezen jön majd befelé a delej, faterkám, hogy le ne üsse magát a dér, mikor odakinn fagyás lesz - világosította fel Slambuc, majd előkapva farzsebéből a tolvajkulcsát (ami az ő nagyapai öröksége), rám nézett. - Na, lökd a rizsát, kiccsóka, merre héderel az a zár, amit fel kell pattintani?

Két perc sem kellett a művelethez, és a könyv, amiről kiderült, hogy valakinek az őskori naplója, már nyitva is állt. Alig várom, hogy beleolvashassak. Erre azonban majd csak otthon lesz lehetőségem, mivel Slambucot kicsit se spanolta fel a dolog. Sőt, kifejezetten elhajtott, mondván: „Ebbe’ betűk vannak, vazze, szóval tartsad tőlem távol, míg mosolygós a hangulatom, vágod?!”

Szóval húzok haza, annál is inkább, mivel anya szeme már biztos biluxol, amiért ilyen sokáig kimaradok. Ráadásul a padláson se látnak szívesen, pedig ez az én...

Jól van már, megyek, csak ne verdess a szárnyaddal. Hagyjam égve a kislámpát? Oké, de fel ne borítsátok nekem, különben holnap egyenként tépkedem ki a tollaitokat! ...KATT

Negyedik adásnap, október 6., csütörtök, 4^h 51', első bejelentkezés

KITT... Ébresztő, sündörgények, itt galambriasztó Mark beszél!

Tudom, annyira korán van még, hogy a szemetek sarkában zsugorodó csipa is csak most fordul a másik oldalára, de ezt muszáj elmondanom. Akkor is muszáj, ha jelenleg tényleg nincs más az éterben, mint az én szeretett nem-hallgatóim.

Lényegalényeg: egy szemet sem aludtam egész éjjel!

Este, mikor a padlásról lesüندörögtem a családi lakba, ott a szokásos kép várt. Anya a tévé, Monyó a pécé, Pet és Csumpi a beépített szekrény félhomályos mélye, jó apánk pedig a konyhaasztalon heverő állat-egészségügyi szakfolyóiratok rejtelseibe merülve múlatta az időt. Szerintem észre sem vették, hogy ha-za-értem. Sőt, azt sem, hogy addig otthon se voltam. Ettől persze érezhetném magam pocskékul, elvégre úgy tűnhet, hogy a családom legalább annyira tojik a fejemre, mint ez a sok gerendakoptató galamb, de még sincs így. Tudom én, hogy szeretnek engem – a családom, nem a galambok! –, csak sajna túl ritkán találkozunk ahhoz, hogy ennek jelét adhatnák.

De most nem is erről akartam szövegni!

A könyv! Vagyis a napló! Hát, skacok, ez aztán nem sámlí! Valami kiscsaj írta, akit Sáríkáknak hívtak, és köbös kilencéves volt, mikor televészte ezt a kulcsos kötetet. Most biztos azt gondolhatjátok: ugyan mi a tőrő érdekes lehet a kilencéves Sáríka firkálmányában? Pedig ha azt hiszitek, hogy uncsi és felejtős a dolog, akkor baromira mellényúltok ám a csokis minyonnak, kispofáim! Ez a napló ugyanis 1944-ben íródott!

Most leesett a gombócörlőtök, mi?!

Vagy mégsem?

Lehet, hogy gőzötök sincs arról, mi lehet nagy cucc egy 1944-es naplóban?

Hát az, ti nagyon egyszerűek, hogy 1944-ben háború volt! Nem is akármilyen háború, barátocskáim, hanem BADABUMMBANG BIMRECCSBOJIINGDURRBANG méretű, totális VI-LÁG-HÁBORÚ, ami ezt a csóringer Budapestet sem hagyta ki!

És akkor most gondoljatok bele azzal a szikkadt agyatokkal: dűl a bazi nagy háború, a közepében meg ott ez a Sári nevű kiscsaj, akinek ráadásul bujkálnia kell (majd máskor elmondom, miért, csigalom!), és közben naplót ír, amit én 67 évvel később megtalálok!

Szerintem ez übersirály!

A kiscsaj eszelősen apró betűkkel írt, a könyv pedig legalább kétszáz oldal, és dugig tele van, úgyhogy még nem végeztem vele. Éjjel többször is letettem, gondolva, hogy most már tényleg bealuszom, mert gáz lesz a suliban, de aztán...

Tessék, egyetlen percet sem hunytam, mégsem vagyok fáradt. Sőt, annyira fel vagyok pörögve, hogy mindjárt kettéharapom itt ezt a galambot, ha nem burukkolja arrébb magát! (Lazítás van, elmebajnokok, csak humorizál a Mark bácsi! Sose harapnék eleven galambba. Félnék, hogy a fogam közé szorul, aztán egész nap köpködhetem a tollakat, hehe.)

Most tépek a családi kéroba, aztán meg a suliba, ahol szerintem nemes egyszerűséggel a pad alá fogok ájulni. Remélem, senki nem akar majd felébreszteni. Ha mégis, az az életével játszik, HÖ-he-ha-ha-ha! (Na jó, a sátáni röhögést még gyakorolnom kell.) Csumi! ...KATT

Negyedik adásnap, október 6., csütörtök, 17^h 12', második bejelentkezés

KITT... Ha... Ááááhummm... Halló, itt a Lúzer RáÁÁááhummm...
Francba, képtelen vagyok beszélni. Most értem haza a suliból, ahol
ma valahogy lehetetlen volt nyugeszban aAAÁáááhummm ludni.

Pillanat, csak bevackolom magam. Igen, így egész franyesz lesz.
Akkor tehát... Hol is tartoÓÓóóhummm tam NA! Mit is akar-
tam? Ja persze, arról beszéltem, hogy az álmoságtól képtelen
vaHaHaHamnnyok bármit is mondani, de az adásnak men-
nie kell, szóval jó erősen megszorítom a mikit, és aztáÁÁÁHH-
Mmmmnyam...

SSSSSSSSSS [53 halk sistergéssel, némi hortyogással, szuszogással, horkolás-
sal és óvatos burukkolással telt perc után...] ...KATT

Negyedik adásnap, október 6., csütörtök, 19^h 06', harmadik bejelentkezés

KITT... Francbafrancbafrancbafrancba! Hát nem bealudtam?

Hát del

Atyagatya, milyen hideg van itt! Tiszta mázli, hogy ezek a galambok rám telepedtek, befészkelve magukat az ölembe, a vállamra, meg ahová csak bírtak, különben tutkó, hogy megfagyok. Húhuhu, még a fogagagagam is vacogogogog! Forró zuhany, az kell most nekem, és egy hatalmas bögre mézes tea. Anyának majd azt mondom, hogy Slambuccal kóboroltunk, észre sem véve, hogy elszaladt az i...

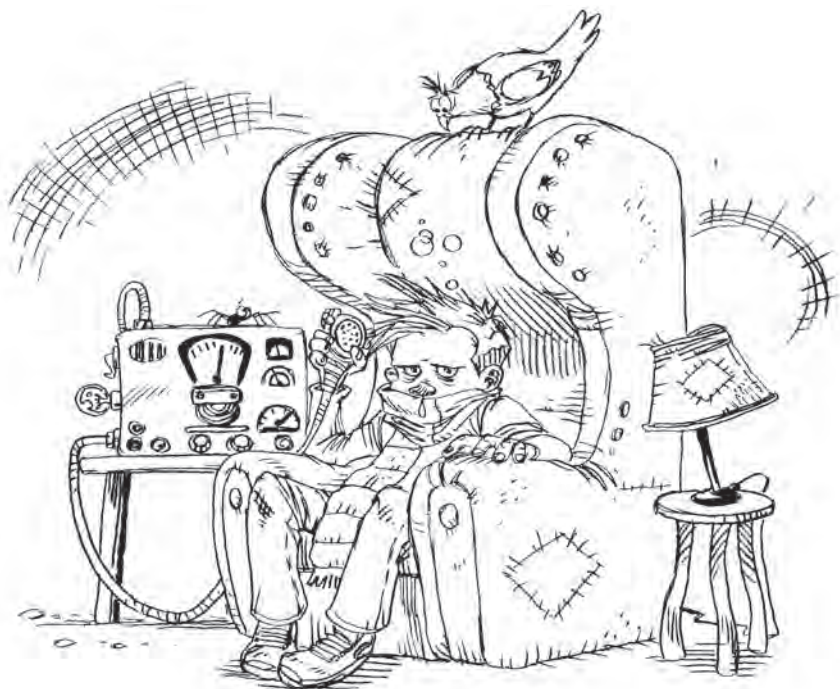
Há... Há... HÁPSZIIÍÍszöröcs!

Na, ez kellett még, meg a nyakamra a hat húszas, még meg is fáztam!

Csocsesz mindenkinek, húztam életet menteni: mármint a magamét, ha ez még egyáltalán... **Há... Há... HÁPSZIIÍÍÍ!** ...lehet-séges. ...KATT

Ötödik adásnap,
október 7., péntek, 10^h 42',
első bejelentkezés

KITT... Mindenginek nagy szia, idd Mark riporder hörög. Nyugavér,
dem a rádiótok krepáld bel! Azért ilyen a hangom, merd dögre
megfázdam, és mosd alig ládok a dakonydól.

Hhápssszíí!

Na erről beszélek! Illedve csak zihálok! Gondolhadjádok, milyen pocsekul nézhedeg ki, ha ma reggel még anya is azd mondda, hogy inkább hagyjam ki a sulid. Lázam ugyan nincsen, de a nádha nem vicc, könnyen mellhártya vagy homloküreg lehed belőle, szóval parkolópályára leddem állídv.

Mindjárd húznom is kell vissza az ágyba, amid kicsidsenem bánok. Így legalább dögéledes lazulásban olvashadom dovább a Sári-naplód, amidől egyszerűen le kell menni hídba. Az a kiscsaj, bár csak kilencéves vold, mikor írda, mégis dög szuper...

HáHáHááápszíí!

Na jó, dépdem! Anya csak a sarki csirkeszárnyashoz ugrodd le, hogy némi flamód újtson nekünk ebédre, és ha kiszúrja, hogy elkóboroldam, leszedi a daknyos fejemed. ...KATT

Ötödik adásnap, október 7., péntek, 15^h 27, második bejelentkezés

KITT... Csak egy pillanadra ugroddam fel a padlásra. Vészhelyzed van! Hogy mi, azd még nem vágom, de dudí, hogy valami nagy gáz lehed. Diszda má...

Háháhápszzííí!

Francba ezzel a dakonykórral!

Szóval díszda mázli, hogy anyának be kelledd mennie a kiadóba (valami gubanc lehed Móka Macival, ha jól kagylózzam a delefoncsevejd), úgyhogy most két órán ád azd csinálók, amid akarok. Persze én legszívesebben az ágyamban héderelnék, forró cidromos deád szürcsölgedve, és síkidegre düszszengedve Áglaki Izofandrusz és Áglakiné Zseraldina amúgy is rongyos madáridegeid, de nem dehedem, merd úgy díz perce esemesd kapdam. Slambuc, az én országos have...

HÁHáháHÁÁpszzííí!

Bocs a guszduhdalan orrfújásérd, de hád a dakony az olyan, hogy fújni kell! Vagy szívni, de az még guszduhdalanabb.

Szóóóóval a Slambuc dobodd egy sömösöd, hogy azonnal dalál-
koznunk kell a Béke és a Szövetség udca sarkán, ahol Feri bácsi
cukrászdája lapul, merd a Cápa isméd felbukkand.

Hogy Slambuc miérd nincs suliban, arról halovány segédmegvi-
lágosodásom sincs, de valahogy nem is csodálkozom rajj...

Háháhááápszííí!

...da. Na, akkor én mosd kocogok a cukrászdához, azdán majd
megládjuk, mi van. Szorídsadok nekem ezerrel, hogy még anyai
őszám elődd hazaérjek, különben vége a di szerededd Markodok
daknyos éledének. ...KATT

